

יוסף זוסד'ל ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסד'ל ד'ספ' ד'רחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל"י)
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איז'ה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מה שלום

שבת ד' טבת ה-תשפ"ד
 פרשה: מקץ
 הפטרה: ויקץ שלמה
 הכרזת תענית
 צום שררה בטבת ביום
 ששי סיום הצום 16:51

הדלקת נרות - 16:15
צאת השבת - 17:08
ר"ת: 17:38

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:18

שבת	שבת
עמוד השחר: 5:33	זמן טלית: 5:40
זמן טלית: 5:44	זריחה: 6:37
חצות: 11:35	מנחה גדולה: 12:00
שקיעה: 16:37	

לא לבטוח ברשע

למה הענישו את יוסף על ששם את ביטחונו באדם, והלוא בדרך-כלל שולח הקב"ה את ישועתו בדרך הטבע, על-ידי אדם? אלא לבטוח צריכים באדם כשר ועונשו היה שבטח ברשע.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחוה דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"קץ שם לחשך"

"ויהי מקץ שנתיים ימים - קץ שם לחושך, זמן נתן לעולם, כמה שנים יעשה באפילה".
 על כך אומר הרב גולדשלגנר: "קץ שם לחושך - שיש קץ ליסורים ולחושך, וכן מלכות יוון נקראת במדרש "חשך" ומתאים גם אצלה בחינת ה"קץ" ל"חושך". וכן יש דמיון בזה שאצל יוסף התבטא החשך גם ובעיקר בנסיונות הקשים שעמד בהם כנגד החשך של מצרים - תרבותה. וכן בימי היוונים עמדו עם ישראל מול החשך תרבות יוון, ונצחו ביוסף".

תקופת החשך בה שרוי העולם, היא מצב זמני. תפקידו של עם ישראל הוא ליצור את האור, אשר יגרש את האפילה. אומר הרב קוק: אור המכבים נתפוצץ לרסיסים, אך עתיד הוא לחזור ולהתלכד, כשיתקבצו בני ישראל בחזרה לארצם. עתה, עם קיבוץ הגלויות לארץ ישראל, חוזרת התורה לאכסניה שלה, והניצוצות הפזורים מאור המכבים הולכים ומתקבצים לאור גדול. עם ישראל הולך ומתקדם צעד אחר צעד לקראת קוממיות גופנית ורוחנית כאחת.

הרב ישראל מאיר לאו שליט"א, מסביר את מאמר חז"ל בפסיקתא על הגירסה לפך השמן, שכאשר נכנסו החשמונאים להיכל, מצאו שמונה שיפודים של ברזל (לא צלוחיות), ויצקו בראשיהם שמן והדליקו בהם הפתילות ולזכר שמונת השיפודים נקבעו שמונת ימי הנוכה. מסביר הרב לאו: שיפוד הוא כלי נשק שבא לקצר חי אדם. באו החשמונאים להדגיש היבט חינוכי ממדרגה ראשונה: עדיין לא הגענו לעת של "וכתתו חרבותם לאיתים וחניתותיהם למזמרות", מרם הגענו לשעה של "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה", עדיין לא הגענו לגר זאב עם כבש ונמר לא ירביץ עדיין עם גדי. אנו זקוקים עדיין לשיפודי הברזל, למאבק על עצם קיומנו. אבל שיפודי הברזל של העם היהודי הם ברזלים אשר בראשם ודוקא בראשם הם מקשה אחת, יצוקים שמן טהור ומאירים בו בבחינת "אור לגויים נתתיך".

ההיסטוריה חוזרת גם בימינו אלה, אין אפשרות להינתק מהעבר. את היותנו בהווה כיהודים בארץ ישראל אנו שואבים מהעבר, ואת קיומנו בעתיד נבטיח רק אם לא נינתק מהעבר.

העלון לע"ג רוזה (דיז'י) פרטובי ע"ה בת חנה שנלב"ע ג' טבת תשפ"ד.

הדי הוויכוח שבקעו מחלונות לשכתו של מושל ירושלים נשמעו למרחוק. אפילו הסוסים האציליים שבחצר הניעו את אוזניהם הקטנות בעצבנות לשמע הצעקות.

מחמוד מזכירו האישי של המושל, נאנח עמוקות בחדרו הסמוך. הוויכוח האינסופי כבר היה למעלה לכוחותיו. בימים האחרונים מצא עצמו מתפעל שוב ושוב מסבלנותו של המושל, נוכח בעלי הדין הקשים הניצבים לפניו.

הכול החל כאשר החליטו דוד וניסים, שני סוחרים ירושלמים, לפרק את השותפות ארוכת השנים ביניהם.

בית העסק לממכר בדים, שאותו ניהלו במשותף, נחל כמה הפסדים בתקופה האחרונה, וזה גרם להם להגיע בסופו של דבר למסקנה, כי טוב יעשו אם יפרקו את החבילה וילכו איש לדרכו. וכאן, בנקודה זו, החל הוויכוח הבלתי נגמר ביניהם. דוד טען, כי מכיוון שהשקיע שישים אחוזים בפתיחת העסק, עליו לקבל את חלקו בהתאם, בפירוק השותפות. ואילו ניסים טען כי במהלך השנים האחרונות השקיע הוא את מירב מרצו וכוחותיו בחנות, כך שהוא זה שצריך לקבל שישים אחוזים ואפילו יותר, מן הסחורות ומן הכסף שנותר בקופה.

כמנהג הימים ההם הגיעו השנים להתדיין אצל המושל, וכמנהג הימים ההם ישב המושל כשופט יחיד על כיסא המשפט. בתחילה בטוח היה המושל בכוחו. סבור היה, כי בתוך שעה או שעתיים, לכל היותר, יעלה בידו להפעיל את סמכותו ולפשר ביו השניים, אם לא יצליח לירד לחקר האמת, מי הוא שהשקיע יותר בשותפות.

אולם הוא התבדה עד מהרה. שני הסוחרים שעמדו לפניו כלל לא חשבו להתפשר, וסמכותו של המושל עניינה אותם כשלג דאשתקד.

הם התבצרו בעמדותיהם, נחושים וחמושים בראיות ובהררי טענות, וכל אחד נלחם כארי על מנת להוכיח כי הצדק עמו. לרגע נדמה היה, כי אחוזי הרווח כלל אינם עיקר העניין. הוויכוח ביניהם הפך למסכת האשמות, מי הוא האשם בהפסדים ובכישלונות של העסק, ומיהר הראוי לביזיון וקצף.

המושל לא נואש. הדין הראשון הסתיים בלא תוצאות, והמושל הודיע לשניים כי הם מוזמנים להגיע ללשכתו ביום המחרת, באותה שעה.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shai for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
 לוח שנה
 לידעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
 כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
 הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251
 מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

Shai for Zion

"ויתן אותי במשמר בית שר הטובים אותי ואת שר האופים"
 ולכאורה יפלא למה היה צריך להזכיר את שר האופים? אולם כך אמר שר המשקים לפני פרעה, ממני אין ראיה שהוא פותר הגון כיון שפתך לי לטובה, ויתכן וניסה את עצמו לראות האם יודע הוא לפתור חלומות או לא, ומה איכפת לו אם יתקיים כל החלום לטוב ויהיה לו אוהב מבית המלך. אך לשר האופים שפתר לו לרעה, ואם לא היה יודע באמת לפתור חלומות, היאך סיכן עצמו על ידי זה שמא לא יתקיים הפתרון ואז תמצא עילה להרע לו, אלא בוודאי שהוא יודע בעצמו שיכול לפתור חלום כראוי.
 ועוד יש להוסיף שהוצרך להזכיר את שר האופים, שהרי אמר איש כפתרון חלומי חלמנו היינו, שכמעט היו שני החלומות שווים, והוא ידע להבחין ולפתור לזה כך ולזה כך ואם כן מסתבר שינדע לפתור כראוי.
 "ועל השנות החלום אל פרעה"
 כתב רבינו בחיי ז"ל: שבע השיבולים הרוות, הרי ארבע עשרה. והסיפור נשנה בתורה שלוש פעמים: בחלום פרעה, בסיפור פרעה ליוסף, ובתשובת יוסף, ארבע עשרה פעמים שלוש, הרי ארבעים ושתיים, ובתורה לא נכתב חלילה דבר לבטלה. מכיון שיעקב אבינו ע"ה ירד למצרים בתום שתי שנות רעב, ובבואו שרתה הברכה והרעב פסק, נותרו לחובת מצרים עוד ארבעים שנות רעב. והן הושלמו למצרים בימי יחזקאל הנביא, כמו שנאמר: "מצרים תהיה שממה, ולא תשב ארבעים שנה!" (יחזקאל, כט). על אחת כמה וכמה שכל ייעודי הנחמות של נביאנו ע"ה יתקיימו בנו במלואן, בגאולה הקרובה במהרה!
 "ועתה ירא פרעה איש נבון חכם"
 יוסף הצדיק פתר את חלום פרעה הרמוז על שבע שנות רעב שתבאנה לאחר שבע שנות שבע, והמליץ שפרעה ימנה אדם שיצבור תבואה

בשנות השבע, עבור שנות הרעב. והרמב"ם ז"ל תמה: הרי לא ביקשוהו, לפתור את החלום, מדוע הוא מציע הצעות, "היועץ למלך נתנהו"?
 ותירץ, שגם ההצעה היתה בכלל פתרון החלום. שהרי הפרות הרעות לא נגחו את הפרות הבריאות, ולא הטביעו אותן ביאור, אלא אכלו אותן. ומשמעה של אכילה הוא, שבשבע שנות הרעב יאכלו את תבואת השנים הטובות.
 "ובלעדיך לא ידים איש את ידו"
 אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן, בשעה שאמר פרעה ליוסף "ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו", אמרו אצטגניני פרעה עבד שלקחו רבו בעשרים כסף תמשילוהו עלינו אמר להו, גינוני מלכות אני רואה בו אמרו לו, אם כן יקח יודע בשבעים לשון, בא גבריאל ולמדו, ולא הוי קגמר {ולא למד}, הוסיף לו אות אחת משמו של הקב"ה ולמד, שנאמר עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים שפת לא ידעתי אשמע, [סוטה ל"ו]
 "נכאת ולט בטנים ושקדים"
 דרשו רז"ל כל כינוסי בשמים קרוי נכאות ובא לרמוז מה שאמרו רבותינו ז"ל עשה חבילות של עבירות יעשה כנגדם חבילות של מצוות, וזהו נכאות כינוסי מצוות הרבה. "ולוט" אותיות טול, כלומר המצוות והמעשים טובים לא יהיה מתעצל בהם כלל רק תכף ומיד יעשה אותם ולא יחמיצה כמו שאמרו חטוף ואכול, "בוטנים ושקדים" בא לרמוז שהבטן שלו שהיה מקדים לאכילה ושתייה שלא כדין עכשיו יהיה שוקד על בתי כנסיות ובתי מדרשות כמו שאמרו "אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלותותי יום יום". זאת ועוד וכסף משנה קחו בידכם בא לרמוז על הבעל תשובה אם הוא בעל תורה וצריך להיות שונה פעמים בכל יום על מה שהיה רגיל ללמוד, ואם היה בעל צדקה צריך ליתן פעמים על מה שהיה רגיל ליתן וזהו וכסף משנה קחו בידכם.

חובת היום

דיני שותפות עם גוי או יהודי מחלל שבת בעסק

העובד בשבת

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

שותפות עם יהודי מחלל שבת העובד בשבת

אבל אינו רשאי להתנות עמו שיעבוד יום אחד מימות החול כנגד מה שעבד המחלל שבת בשבת, (וכמו שהתירו כיוצא בזה לענין שותפות עם גוי), מפני שנהנה ממלאכתו של היהודי המחלל שבת שעבד בשבת, שהרי הוא משלים יום אחד מימות החול כפיצוי כנגד עבודת יום השבת של היהודי המחלל שבת, ומחמת כן הסכים אותו מחלל שבת לכך שהשותף השומר תורה ומצוות לא יעבוד בשבת.

ומכל מקום נראה שהכל לפי המקום ולפי השעה, וכל שיש חשש שמא מחמת כן יבואו לזלזל בקדושת השבת ויפרצו גדרי השבת, (וכגון בזמנינו בארץ ישראל), יש לגדור גדר שלא יעשו כלל שותפות עם יהודי שיש לחוש שמא יעבוד בעסק בשבת, אלא יתנה עמו מתחלה באופן ברור ביותר שמקבל עליו שלא לעבוד בשבת בעסק זה כלל.

וראוי לכל ירא שמים שיתרחק מעסקים כאלו עם יהודי שאינו שומר תורה ומצוות, שהרי דרך השותפים שנעשים קרובים זה לזה, ויש לחוש שמא ילמד ממעשיו ומארחות חייו.

איסור הנאה משכר שבת

בא. בכל מקום שאסרו חכמים מלאכת הגוי בשבת, אם עשה הגוי המלאכה בשבת, אסור ליהנות משכר אותה מלאכה ואפילו בדיעבד. ולדעת מרן שלחן ערוך והרמ"א, אפילו אם אותה מלאכת הגוי אינה אסורה אלא משום מראית העין, כגון שהשכיר לגוי בית מרחץ או תנור אפיה, (וכמבואר לעיל בסימן רמג שאסרו חכמים להשכיר בית מרחץ או תנור אפיה לגוי משום מראית העין, שיחשדו שהגוי שכיר יום הוא אצלם), אסור ליהנות מהמעות שמשלם לו הגוי עבור שכירות יום השבת, ואפילו עשה הגוי המלאכה בעל כרחו של היהודי שציוה עליו שלא יעבוד בשבת, ואפילו הביא לו הגוי המעות מעצמו בלי שיבקש ממנו, והביאם לו בהבלעה ביחד עם מעות השכירות של ימות החול, אסור ליהנות מחלק המעות של שכירות יום השבת. וכל שכן שאם היתה מלאכת הגוי בשבת אסורה מן הדין, כגון ששכר את הגוי שיעבוד עבורו כשכיר יום המקבל שכרו על כל יום ויום, שאסור ליהנות מהריוח שהריוח הגוי עבורו ביום השבת.

חובת היום

אשת מכאובים

יום אחד פשטה שמועת שוא, בי אשתו המרשעת של רב פלוני שבקה חיים לבל חי. הזדרזו אחד השדכנים והציע לפני הרב שידוך נאה והגון. פסק הרב פסוק מתהילים: "אני לצלע נבון" - הייתי נבון ומזומן לשאת אשה, הקרויה צלע, אבל מה אעשה, "ומכאובי נגדי תמיד" - אשתי עדיין היה לנגד עיני...